

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w L.

o uchylenie uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w wyniku apelacji powoda zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo o uchylenie uchwały nr [...] pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej i powództwo uwzględnił stwierdzając, że uchwała narusza art. 25 ust. 1 u.w.l., gdyż poprzez częściowe uchylenie wcześniejszej uchwały nr [...], mimo niezmienionych okoliczności, pozbawiła powoda przyznanego mu wcześniejszą uchwałą uprawnienia do dokonania określonych robót w jego lokalu, czym naruszyła jego interesy.

W skardze kasacyjnej strona pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że nie doszło do naruszenia interesu powoda, gdyż zaskarżona uchwała nie pozbawiała go czegoś co posiadał

wcześniej a jedynie pozbawiła go możliwości realizacji planów i zamierzeń inwestycyjnych. Powód kupił lokal nietypowy, czego miał świadomość, ma możliwość korzystania z niego także bez prac, o których mowa w zaskarżonej uchwale, a które zmierzają tylko do uzyskania dodatkowej powierzchni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 Marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ogranicza się do kwestionowania dokonanej przez Sąd drugiej instancji wykładni art. 25 ust. 1 u.w.l. w zakresie rozumienia pojęcia „naruszenia interesów” właściciela lokalu i zastosowania tego przepisu do ustalonego stanu faktycznego sprawy oraz przedstawienia własnej wykładni i własnej oceny w kwestii zastosowania przepisu. To zaś niewątpliwie nie wystarcza do wykazania oczywistości naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny i oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Także podniesiona już w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych kwestia domniemanego, ewentualnego braku prawomocności pierwszej uchwały nr 1/4/2014 z powodu nie doręczenia jej właścicielom, nie przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skoro, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2004 r. IV CK 543/03 (OSNC 2005/7-8/132), uchwała podjęta w trybie indywidualnego zbierania głosów jest skuteczna z chwilą oddania ostatniego głosu przesądzającego o uzyskaniu większości i na skuteczność takiej uchwały nie ma wpływu niepowiadomienie o jej treści każdego właściciela.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

I.n